edicija

džepni anarew

Urednik
Alen Bešić

Copyright © Jelena Savić, 2026.
Copyright © za ovo izdanje Kulturni centar Novog Sada, 2026.

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti izdavača.

Jelena Savić

NA AUTO-PUTU BRATSTVA I JEDINSTVA

KULTURNI CENTAR NOVOG SADA, 2026.

RADUJEM SE POEZIJI

Pisaću sa željom za samoostvarivanjem
u agoniji petparačkih života.
Knjiga poezije, makar samizdat.
Izgubljena u svetu okrutnosti i bespomoćnosti.
Šta ste danas radili? – pita psiholog.
Radujem se poeziji.
Nema ničeg drugog čemu se radujem.

MOJ JUŽNI VETAR

Šta rade Džej i Sinan, dva mrtvaka, u pesmama mojim?
Opstajući u Južnom vetru,
utemeljujem se.
To nije bedni pokušaj Tarantina.
To su osamdesete i devedesete,
kultura našeg sećanja,
istorija našeg opstanka.
Institucije kulture vode svoje politike suživota
u kom nema nas.
Života u smrti.

SINAN U PESMAMA MOJIM

Zadebljale kože,
po ne znam koji put otvorenih rana i
pod interpretativnim rizicima pathetic modality-ja
svoga raskrvavljenog inficiranog bivstva,
slušam Južni vetar.
Čisti bele PM čestice u mojoj glavi.
Koreni.
Hoće li razumeti Sinana u pesmama mojim?
Zamor pitanjima gde su subjekti oni,
šta su istrošene diode.
Za innerspace elektronski otpad.
Ne-mesto u crnoj rupi crnog tela nema koordinate.
Kopaju crnčići litijum.
Stradaju od želudačne kiseline.
Puffff!
Ali su prekobrojni i programski.
Organski viruščići.
Vrištavi skrimersi.
Organ on a chip od tuge.
#pevajmionjojprijatelju #bySinan

KUDA IDU LJUDI KAO JA?

Kuda idu ljudi kao ja?
Pitam za druga.
Jer život opstaje,
tera na životarenje.
Pokora i sužanj.
Status života kao moralne dužnosti
od koje rezonance drhture
bojeći se svoje upotrebe.
Želi samo obične stvari, razgovor, šetnju,
nekad neki zajednički ručak u svojim četrdesetim.
A ne, dozvolite da vas ispravim, ne čak ni partnera.
Kulturno se ne uzdiže jer nema uzdizanja ovde.
Samo peščane dine ponižavanja i poniženja.
Nedignifikovani.
Kud god da krenem tebi se vraćam ponovo.
U mačjem kavezu.
Jer ti si sve što je preostalo.
Mačke jure
po izbezumljenom razbacanom betonu u paramparčad
i nestaju ispod blokova vrišteće armature
dok saveznički bacači bruje,
a niko ne bi da bude *naci*.

10. 5. 2021.

MILIKIĆ SE PREPIRE

Hodajući Muzejom savremene umetnosti
shvatam božanske prikaze metatema.
Velike priče, ekologija i rasizam.
Nema mesta za male crnačke epizode iz kraja.
Ekologija je Rio Tinto,
rudnici,
radnici,
tutnje mašine,
crni ugalj izložen iza stakla
cakleći se.
Milikić se prepire.

Muve se skupljaju na kolutove ukradenog polena.
Pčele umiru.
To je moralo da se kaže krađom.
Radnici su izumrli
u rudnicima,
talože se sedimenti socijalizma,
Milikić se prepire.

U prezentu,
neki mlečni tip s resursima

poigrava se ćelijskim strukturama i tkivima.
Suživot s drugim vrstama obuzima mlečnu elitu.
I ona obuzima druge vrste do nivoa ćelije,
nazivajući to suživotom.
Lepeći ampule vlastite boljestojeće krvi
po muzejima,
poput relikta odsečenog besmrtnog repa,
prizivajući vampirice,
klopka za pionira.

Po institucijama kulture
raspršene su slobodnolebdeće figure.
Kao nepostojeći narativ romske priče
odjekujem u praznom.
Moje melatoninske molekularne strukture služe.
I to se naziva suživotom.

U SANU SE PUŠTA CIGANIJA

Sve su performansi.
Svaka vrsta brige belačke ili romske.
Svaka vrsta angažovanja.
Učim znakovni jezik da ćutim dok govorim.
To je performans sa suštinom.
Moja poezija je ionako mrtvorođena.
Mogu da budem narativna.
I bez duha.
I bez talenta.
I bez pesničkih kvaliteta.
U SANU se pušta ciganija.
Neki Romi govore,
bez duha i talenta,
bez pesničkih kvaliteta
o romskoj kulturi.
Sve je performans.
Vodi me na Jadransko more.

11. 3. 2021.

NA AUTO-PUTU BRATSTVA I JEDINSTVA

Romske teme na srpskom zvuče skrnavo.
To niko neće objaviti.
Hoće li biti romske poezije
van kočija, konja, romansi, staza prošlosti?
Mali holokausti.
Izgleda Romi imaju DNK otporan na kovid-19.
Rezilijencija u novom-starom ruhu.
Kaskadne padove ne možemo više brojati.
Padovi su bez umetničke vrednosti.
Na Auto-putu bratstva i jedinstva
mi je ostalo srce
na vrućem asfaltu.
Dok u četrdesetim učim da vozim
i prvi put pritiskam gas.
Ne završavam stvari.
Novac se pretače kroz prste u ništa.
Kao život.

Što nisam Jugoslavija ili R2-D2
da budem voljena.

11. 3. 2021.